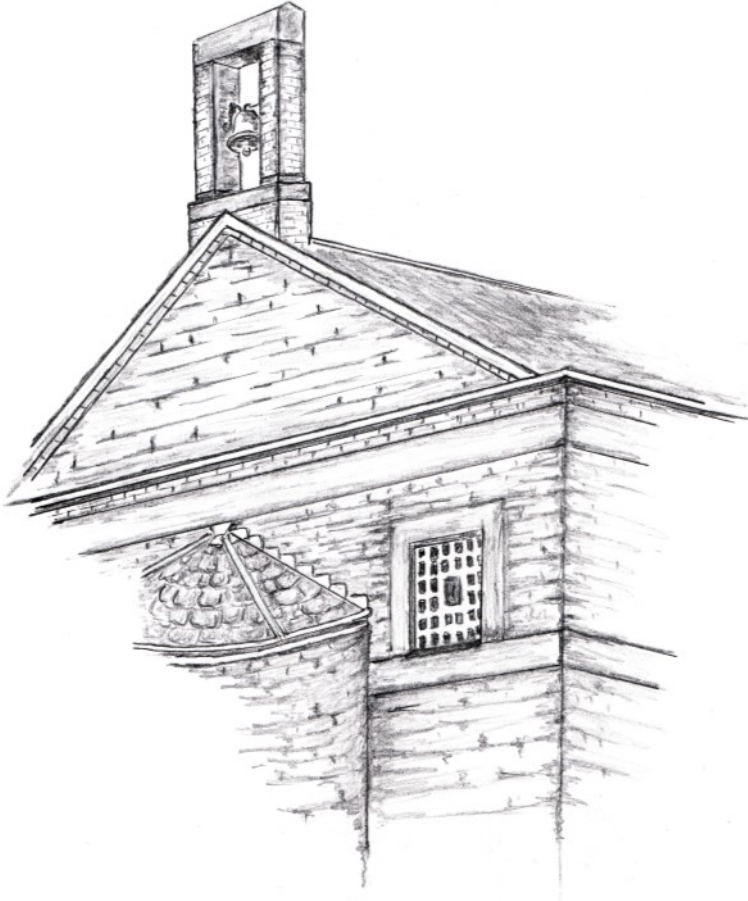

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde Gemeente

Jaargang 30 Nummer 01 jan 2018

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 6x per jaar, rond de 1e zaterdag van de maand. De maanden jan./feb. en juli/aug. zijn meestal gecombineerde nummers. Bijdrage “Dobber”: € 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)

Copy: voor iedere 15e van de maand.

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Vacant

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: Iedere 3e woensdag van de maand (Vermaning)

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Van de redactie

Een nieuw jaar is weer begonnen en na een week is het alweer helemaal gewend en heb je niet eens meer in de gaten dat er een jaarwisseling is geweest.

Hansje en ik zijn weer bij elkaar gekomen voor onze redactievergadering en dan blijkt ineens dat we heel wat bij te praten hebben. In ons beider privéleven zijn er allerlei dingen gebeurd en dat moet dan even van ons hart.

Voor de bladen van de D.G. Purmerend en Monnickendam verandert er niets. We zoeken nog steeds samen naar artikelen die u kunnen interesseren en geven nieuwtjes uit de gemeente door. We hopen dit nog lange tijd te kunnen doen.

Voor het blad van Purmerend heb ik versterking gekregen van Marlène. Hier ben ik erg blij mee. Zij heeft veel redactionele ervaring en is voor mij een extra stok achter de deur om te zorgen dat Dobber regelmatig blijft verschijnen.

Mocht u kopij hebben voor het volgende nummer (maart/april) dan graag voor 15 februari insturen. Wij wensen u veel leesplezier met dit blad.

Groeten van Hansje, Marlène en Erica

Agenda/diensten

Zo 21 jan 2018	10.00 uur	W. Michels
Zo 4 feb 2018	10.00 uur	Ds. T. de Boer
Zo 18 feb 2018	10.00 uur	A. de Jong
Wo 21 feb 2018	14.00 uur	<i>Zusterkring</i>
Zo 4 mrt 2018	10.00 uur	Ds. J. Kubacki
Zo 18 mrt 2018	10.00 uur	Ds. L. Baars
Wo 21 mrt 2018	14.00 uur	<i>Zusterkring</i>
Do 29 mrt 2018	20.00 uur	Ds. L. Baars
		Avondmaal
Zo 1 april 2018	9.00 uur	Ds. J.E. Klanderman
		Paasontbijt

Zwijgen

Het laatste stukje in het drieluik

Ook hier valt wel het een en andere over te zeggen, al was het alleen al het aantal spreekwoorden die er over bestaan: de zwijgende meerderheid, iemand dood zwijgen, om er maar een paar te noemen. Deze zijn wel wat negatief: 'de zwijgende meerderheid', een kleine groep mensen schreeuwt hard en krijgt zijn zin ondanks dat zij in de min-

derheid zijn. Een voorbeeld hiervan zijn de mensen die tegen de asielzoekerscentra waren en die van asielzoekerscentra naar asielzoekerscentra reden om er tegen te demonstreren.

Eigenlijk zijn wij als doopsgezinden geen zwijgende meerderheid maar een zwijgende minderheid.

We laten niet veel van ons horen,

maar ik moet er ook niet aan denken dat ik net als jehovagetuigen langs de deuren moet gaan om doopsgezinden te winnen. Laatst kwam er nog een langs de deur en toen vroeg ik wat hij wist van de doopsgezinden en dat was weinig. Hij was alleen gefocust op het zieltjes winnen voor de jehova's.

Iemand doodzwijgen is veel ernstiger. Bewust niet meer met iemand of nog erger bewust niet meer over iemand willen praten, maakt dat iemand die nog leeft voor jou niet meer bestaat. Ik ben heel blij dat ik dat in mijn omgeving nog niet heb meegemaakt.

Nog meer over zwijgen: in het oude testament liet God regelmatig van zich horen zoals via brandende braambos, toren van Babel, vlucht door de Rode zee en veel andere niet te verklaren verschijnselen. Toen leek het wel of God dagelijks van zich liet horen.

Maar hoe zit het nu, wat horen wij nu nog van God of zwijgt Hij? Ik denk en geloof dat Hij niet zwijgt, we moeten alleen open staan om het te horen. We kunnen steeds meer verklaren waarom iets gebeurt, maar nog lang niet alles, zeker als het gaat om karakters van mensen. Waarom heeft het ene kind sprekend het karakter van haar vader en een ander kind sprekend het karakter van haar moeder. Nog sterker: het herhaalt zich daarna soms nog een keer in de kleinkinderen. Kennelijk is dit een manier van God om te zeggen: "ze leven door". En zo zwijgt God dus niet, maar we moeten open blijven staan om Hem te blijven horen. Zeker als wij Hem niet begrijpen, moeten wij Hem niet gaan doodzwijgen.

Jan Meine

Dan is alles wat aan Kerst herinnert, weer weg...

Als ik ga zitten om dit stukje te maken, zusters en broeders, 3 januari, stormt het hevig, is het eindelijk even droog en zie ik tegenover mij de buurvrouw haar kerstboompje opruimen. Mijn boompje mag

nog even blijven, evenals de mooie kaarten die ik gekregen heb. Anders wordt het meteen zo kaal, maar ik heb al wel wat dingen opgeruimd. Pas voor het weekend heb ik gepland alles op te ruimen en weer naar de berging te brengen.

Dan is alles wat aan Kerst herinnert, weer weg en ziet alles er weer gewoon uit.

Elk jaar weer zijn er mensen, en het worden er geloof ik steeds meer, die niets met deze dagen willen en/of kunnen. Niet alleen, omdat Kerstmis in hun geloofstraditie niet bestaat of niet belangrijk is, maar vooral ook omdat zulke dagen voor velen synoniem zijn met alleen zijn, eenzaamheid, herinneringen, en dan meestal niet al te gelukkige, of wat er nog meer kan zijn om als een berg tegen deze dagen op te zien. En dan lijkt januari een verlossing, een opluchting: alles is weer gewoon.

Dan is alles wat aan Kerst herinnert, weer weg en ziet alles er weer gewoon uit.

Maar is er dan niets gebeurd? Is er werkelijk niets veranderd?

Ik zou het heel triest vinden, als we gewoon weer verdergaan. Als alle gebeurtenissen van ruim 2000 jaar geleden vastgepind blijven in het toen, en daar. Natuurlijk was dat zeer belangrijk, we hebben er dagelijks in ons leven mee te maken, maar het gaat wel om het hier, en nu. Dat de herders als veranderde mensen teruggingen naar hun kuddes, kan ik me heel goed voorstellen. En ook de Wijzen, de Magoi, verdwijnen weer uit het verhaal, maar vast en zeker zijn ook zij veranderd door alle gebeurtenissen daar en toen.

En dan zou dat voor ons niet gelden?

Daar wil ik niet aan, daar geloof ik niet in.

Want als we, oprecht van hart, Kerstmis, de geboorte van het Kindje in de kribbe gevierd hebben, kan het niet anders, dan dat ook wij veranderd zijn. Misschien niet spectaculair, misschien maar een heel klein beetje, maar ook dat telt.

Want als we echt geloven in het Licht dat voorspeld is, en dat is gekomen in dat kleine Kindje, zo lang geleden in die armoedige stal, kunnen we dat alleen, als we er ons ten volle voor inzetten.

En nu gaan we op weg naar Pasen, al lijkt dat nu nog heel ver weg. Dat Kindje zal uitgroeien tot de man, die wij Jezus van Na-

zareth noemen, die in de laatste paar jaar van Zijn leven enorm veel betekend heeft voor de mensen daar en toen, en die wij proberen na te volgen in ons leven, zo goed als we kunnen. En dat kan alleen, als we ons er ten volle voor inzetten.

Anders werkt het niet, echt niet. En een nieuw jaar is een prima moment om daar weer stevig mee aan de slag te gaan.

We gaan dus op weg naar Pasen, langs hoogte- en dieptepunten, om uiteindelijk bij de Opstanding uit te komen. Ook zo'n hoogtepunt, net als Kerst.

Hoezo..... dan is alles wat aan Kerst herinnert, weer weg..... ???

Jesus, de man van Nazareth, herinnert ons het hele jaar aan Kerst. En dat mag zo blijven, want Hij is onze gids door het leven, ons houvast, onze reddingsboei, die we vasthouden, in goede en kwade dagen.

Ik wens U daarom alle goeds voor dit jaar, in de Gemeente en in Uw persoonlijke leven, maar dan uiteraard wel als navolgers van het Kind van Bethlehem, zodat alles wat aan Kerst herinnert, niet weer verdwijnt, maar ons juist begeleidt op onze weg.

Een hartelijke groet van Hilda Wouwenaar.

Verlag Advents-bijeenkomst gewestelijke Zusterkringen

Op woensdag 20 december 2017 was in het Foreestenhuis in Hoorn de advents-bijeenkomst van de gewestelijke zusterkringen. Aanwezig waren zusters uit Hoorn (gastvrouw), de Beemster en uit Purmerend. Ook waren er nog enkele dames van de Hoornse doopsgezinde-remonstrantse gemeente uitgenodigd die geen deel uitmaken van de betreffende zusterkring maar wel heel intensief betrokken zijn bij een aantal activiteiten van de gemeente. Wegens ziekte konden uit de zusterkring van Purmerend Mien H. en Katja helaas niet aanwezig zijn. Wél van de partij waren Jannie, Mien B. en Marlène. Erica zorgde zelf voor het vervoer van onze zusters van en naar Hoorn - en was vanwege haar dochter die mid-dag in het ziekenhuis aldaar. Jammer genoeg waren er geen zusters uit De Rijp en uit Monnickendam.

De kerkzaal was, mede door de eenvoudige maar niet minder

sfeervolle kerstboom, prachtig aangekleed. Op de verschillende tafeltjes stonden kerstdecoraties. Alles bij elkaar gaf het duidelijk aan dat we, op weg naar Kerstmis, ‘verwachtingsvol’ bij elkaar kwamen! Toen iedereen een beetje geacclimatiseerd was, opende de voorzitter van de Hoornse gemeente, Elfriede Aartsen, deze bijeenkomst met een hartelijk welkom. Het zou gaan om de laatste bijeenkomst in deze vorm. Maar volgend voorjaar zien we elkaar weer! Aansluitend werd de viering gehouden rond het thema *Verbondenheid*. De evangelielezing volgens Lucas gaf er alle aanleiding toe: Elisabeth en Maria ontmoetten elkaar immers, beiden verwachtingsvol nieuw leven in zich dragend. De een als het ware hoogbedaad, de ander nog een jonge meid. Inwoning aan het goddelijke in je bestaan geven, hangt immers niet af van wie je bent: oud of jong, man of vrouw, zgn. hoogstaand of van eenvoudige komaf: dáár gaat het niet om... Ieder mens kan een warm thuis voor God zijn... De dienst werd enthousiast begeleid door de organist Bert Maring.

Daarna kwam er grotendeels zelfgebakken lekkers op tafel en dronken we koffie/thee en voor wie wilde wat fris. Het was gezellig druk. Velen vonden het merkbaar fijn elkaar weer te zien en te spreken. Met veel animo werd vervolgens door iedere zuster naar een idee van Bep, uit de Hoornse zusterkring, een prachtige kerstbal in elkaar geknutseld. Ingenius had Bep vooraf thuis al de nodige voorbereidingen getroffen, zodat het vouwwerk van de losse strippen (zij het met enig geduld én hulp van Bep samen met andere aanwezige deskundigen) ter plekke een prachtig resultaat opleverde. Een heel bijzondere kerstbal werd door menigeen behoedzaam en trots in haar tas ingepakt om vervolgens thuis een plekje te vinden, al of niet aan de kerstboom. Een speelse en door de verschillende glanskleuren die erin verwerkt werden, een ‘lichtende’ herinnering aan deze bijzondere Adventsmiddag!

In de Adventsviering werd o.a. dit stukje nog voorgedragen door Mariet:

‘Kracht in mensen’
Verwachting is meer
dan een mooie droom.
Het is een kracht in mensen,
om in de tegenstroom te staan,

zich werend
tegen al het ongenadige
in deze wereld.
En om het nieuwe,
nog onooglijk,
dat in zachte aarde kiemt,
te zien en te behoeden.

Marlène Visschers-Woestenburg

Over ballingschap

In Babylon

Hoe verging het de Judese ballingen? Ze leefden waarschijnlijk in buurten met veel immigranten, getto's. Ze verrichtten voor een deel of tijdelijk misschien dwangarbeid (Psalm 137). Maar het gewone leven kwam ook weer op gang. Na verloop van tijd kregen ze meer bewegingsvrijheid. Ze hadden eigen huizen en akkers (Jeremia 29:5), een eigen groepsorganisatie (oudsten) en konden het tot hoge ambten aan het hof brengen (Esther, Daniël en zijn vrienden). Intussen was een deel van de (arme) bevolking in Juda achtergebleven. Zij waren wel niet weggevoerd, maar werden 'vreemdelingen' tussen de puinhopen van hun land. Ook zij waren 'in ballingschap'. Uit Jeremia's brief aan de ballingen blijkt dat correspondentie tussen Babel en Jeruzalem mogelijk was. Maar zeker bij de eerste en tweede generatie bleef de pijn. Vooral de vromen leden onder een diep heimwee naar het land, de tempel en de cultus (Psalm 42, 43, 137). De rouw om de gestorven geliefde, Sion, bleef:

*Zwijgend zitten zij neer ter aarde
de oudsten van de dochter van Sion;
as op het hoofd
in zakken gekleed.
Het hoofd laten zij hangen
de meisjes van Jeruzalem.*

Klaagliederen 2¹⁰

Volgende generaties integreerden in de Babelse cultuur. Voor hen speelt dan de tempel als religieus motief voor een terugkeer geen rol meer en sterft het verlangen naar het land. Tenslotte gaan ve-

len op in ‘de volken’. Maar net als onze emigranten bléven ze vreemdelingen. Bij degenen die aan hun godsdienst vasthielden, vond er wel een proces van heroriëntatie plaats op de wortels van hun geloof. Zoals we nog zullen zien, betekent het verdwijnen van de tempelcultus en de macht van de priesters voor de individuele gelovige een concentratie op de *inhoud* van het geloof en godsbeeld.

Ballingschap van geloof

Ondanks de enorme verschillen is toch veel van wat in de zesde eeuw voor Christus werd ervaren voor ons herkenbaar. Ook wij leven in een chaotische overgangperiode met veel onzekerheden en worden uitgedaagd ons totaal te heroriënteren ten aanzien van onze plaats in de samenleving en het beleven van het geloof. De moderne literatuur en filosofie thematiseert onze tijd van concentratiekampen, oorlogen, vluchtelingen, terreur, economisme en entertainment met het beeld van gevangenschap, ballingschap en vreemdelingschap. Sartre ziet onze situatie als een *Huis Clos*, *achter een gesloten deur* (*Met gesloten deuren*); Kafka schildert in *Das Prozess* de bureaucratische griezelwereld; het toneel van Beckett tekent het zinloos *Wachten op Godot* (‘god’?) van op elkaar aangewezen mensen zonder buitenwereld; Camus verbeeldt onze situatie in *De Pest* (oorspr. titel: *De ballingen*) in de afgegrensde stad Oran en met zijn verhalen in *Koninkrijk en Ballingschap*. Denk ook aan schrijvers als Benjamin, Mann, Rushdie en Möring met zijn grote romancyclus *In Babylon* (1998 e.v.). Mensen zeggen dat ze zich soms vreemdeling voelen in eigen land. In zulke tijden van crises stortten voor velen de godsdienstige structuren en zekerheden in. Het godsbeeld waarmee onze voorouders zin aan het leven gaven, komt op losse schroeven te staan. Godsdienstsociologen noemen dat het verlies van het ‘symbolisch universum’. De orde waarin je altijd geloofd hebt, wordt ongeloofwaardig. Het verband tussen wat je gelooft en het concrete leven valt weg. Religieuze instellingen, rituelen en symbolen verliezen hun betekenis. Dat veroorzaakt een gevoel van diepe thuis-loosheid. In die zin kun je spreken van een ‘ballingschap van het geloof’.

Jan de Jongh

Een djihad van liefde

Mohammed zijn lieve vrouw Loubna Lafquiri stierf op 22 maart 2016 bij de aanslagen in Brussel. Haar echtgenoot Mohammed sprak bij het afscheid en ontroerde de mensen.

Daarna sprak David Van Reybrouck twee volle dagen met Mohammed over de Djihad van Liefde. In Mohammed El Bachiri leren we een nieuwe Martin Luther King kennen, een man die naar het uiterste durft te gaan om open te staan voor de ander. Hij brengt een eerbetoon aan zijn vrouw en hij doet meer. Hij vertelt over zijn koningen, die hem ontvangen, omarmen, hem steunen. Hij spreekt over zijn profeet en over de profeten van anderen. Over de liefde. De liefde van hem. Die van haar. En die ons vertelt over de liefde die ons kent en dat wij de liefde aan kunnen wenden voor de gemeenschap waarin we leven. Want: 'Een gemeenschap is een poort, geen vestingmuur' schrijft hij.

Mohammed vertelt: 'Ik zat op een katholieke school, omdat die dichtbij was. Dat ging prima. Aan het einde van de jaren tachtig zaten er heel veel kinderen uit de Marokkaanse gemeenschap op. We kregen ook katholieke godsdienstles en leerden over katholieke waarden. Maar mijn vader zei: Het is net als bij ons, alleen is Jezus niet de zoon van God bij ons en wij hebben nog een profeet extra. Zo simpel was dat.' Mohammed zegt tegen de twee kinderen van Loubna en hem: 'Als je uit wraak iemand doodt of met geweld reageert, dan maak je dezelfde fout als zij. Dan verlaag je je tot zijn niveau. Jullie zijn beter dan dat.'

In de beproeving die Mohammed moet doorstaan voelt hij zich meer 'dijhadist' dan grote strijder. Hij noemt zichzelf: 'Dijhadist van de liefde. Vraag me niet om te haten, ik zou nog liever sterven!' Mohammed gelooft in de onschendbaarheid van het leven. En dat betekent: 'Dat ik nooit het leven van een ander mag aantasten, zoals ik ook wens dat niemand anders een einde aan mijn leven maakt. Overtuigingen en zienwijzen mogen nog zo uiteenlopen, nooit zal dit een moord kunnen rechtvaardigen. Elk leven is heilig.'

Want: 'Alleen een dwaas wil niet in vrede leven.'

'Een jihad van liefde' verdient een plaats in ieder huis, en in ieder hart. Na het lezen van dit boekje weten we dat ons één ding te doen staat. Samen kunnen wij tegen de verwarring en de machteloosheid in leven, met nóg meer leven dan we al deden, nóg meer

vrijheid, liefde, vriendschap delen, er tegenaan, er tegenop, alles uitproberen, alles, behalve er tegenóver.

Een jihad van liefde nodigt ons mooi, realistisch en inspirerend uit. Mohammed El Bachiri vertelt en laat zien dat het kan.

Corry Nicolay,

PKN predikant Kleurrijke Communicatie

Een jihad van liefde

Auteur: Mohamed El Bachiri, opgetekend door David Van Reybrouck

Uitgeverij: De Bezige Bij, 2017 Nederlandstalig

ISBN: 9789023471622 Prijs: € 7,99

Feesten in Oekraïne

De cultuur van een volk laat zich het duidelijkst aflezen uit de manier waarop ze hun feesten vieren. In Oekraïne zijn feesten extra belangrijk om in de lange, koude winter de tijd door te komen. Kerkelijke feesten werden in de 70 jaren van Sovjetoverheersing zoveel mogelijk ontmoedigd, maar sinds 25 jaar mag iedereen weer vieren wat-ie wil.

Sinterklaas? Jawel, maar dan bij voorkeur niet op 5 december. De oude “juliaanse” kalender loopt 13 dagen achter op de “gregoriaanse”, die bij alle wereldse zaken de toon aangeeft. Jawel, in de orthodoxe traditie wordt hij echt als een heilige vereerd, heel anders dan het “Sinterklaas kapoentje”, dat we er in Nederland van gemaakt hebben. Wel staat de heilige Nicolaas hier bij uitstek bekend als de kindervriend, van wie ieder kind een klein cadeautje mag verwachten. Een “Zwarte Piet” om zijn zak te dragen heeft hij niet nodig— dat doet de oude man altijd zelf nog, net zoals in Amerika “Santa Claus”.

Het volgende feest is dan Nieuwjaar. Dat het nieuwe jaar op 1 januari begint, daaraan kan ook in Oekraïne niemand zich onttrekken, al volgt er dertien dagen later nog eens het “Oude Nieuwjaar”. Maar in de Sovjettijd is 1 januari als feestdag behoorlijk opgepoetst. Het moest immers iedere kerkelijke viering de wind uit de zeilen nemen.

Nog steeds worden er op last van de gemeentebesturen “nieuwjaarsbomen” opgetuigd. In de winkelcentra loopt een als kabouter verklede “nieuwjaarsman” rond, vergezeld van een

vrouwelijk wezen dat aan Sneeuwitje doet denken. Samen moeten ze het publiek aanmoedigen om te kopen, te kopen, te kopen ... Ja, want Nieuwjaar is voor jong en oud bij uitstek het cadeautjesfeest.

Op Nieuwjaar volgt Kerstmis: 7 en 8 januari. Op wenskaarten staat gewoonlijk te lezen: “Gelukkig Nieuwjaar en zalig Kerstfeest”, in die volgorde. Kerstmis is niet zo zeer als bij ons een huiselijk feest. Gelovigen gaan er op kerstavond voor naar de kerk en wonen daar – gewoonlijk staande – een lange, ingewikkelde liturgie bij, die duurt tot na middernacht. Het gaat daarbij beslist niet om de preek, al zal de bisschop wel eens een paar woorden tot de aanwezigen richten.

Het feest van Driekoningen, dat bij ons op 6 januari valt, heet in de orthodoxe traditie Epifanie: de verschijning van het licht. Het betreft de ster, die de Wijzen uit het Oosten naar Bethlehem deed gaan, maar meteen ook al de hemelse lichtglans die verscheen bij de doop van Jezus in de Jordaan. Jezus ging helemaal “kopje onder”, en voor menige geharde Oekraïner is dat een aanmoediging om het óók te doen. Hak een gat in het ijs van de Dnjepr, en spring er maar in! Met religie heeft dat niet veel te maken, maar je bent wel dapper als je het doet.

Het volgende grote feest komt pas weer met Pasen. In de orthodoxe traditie, waar het in 2018 op 8 april valt, is Pasen een nog groter feest dan Kerstmis. Uit bijbels oogpunt is daar veel voor te zeggen. Want terwijl de Bijbel maar op enkele plaatsen over Christus’ geboorte spreekt, staat het hele Nieuwe Testament vol van zijn opstanding! “Vroeg in de morgen is Jezus opgestaan.” Dat betekent dat in de kerk de paasliturgie de hele nacht moet duren; het gaat vanaf het scheppingswoord “Er zij licht!” tot zonsopgang. Na een lange vastentijd volgt dan het royale paasontbijt, en nog dagen later begroet men elkaar met “Christós voskrés” – Hij is verrezen!

Aan wereldse feesten mag het intussen niet ontbreken. Op 23 februari, de Dag van de Verdedigers des Vaderlands, herdenkt men de Maidan-Revolutie van 2014; op 9 mei, de Dag van de Overwinning, namelijk het einde van de Tweede Wereldoorlog; en op 24 augustus, de Dag van de Onafhankelijkheid, geproclameerd in 1991.

Hoe onafhankelijk Oekraïne wel niet is, moet de laatste jaren steeds met nadruk gezegd worden. In 2017 verkondigde president Porosjenko, dat dit voor de Oekraïners nog een groter feest is dan Pasen ... Daar heb je het weer: de wereld, die de kerk naar de kroon steekt!

Ds. Klaus van der Grijp

Rivierstroom

Vorig jaar waren onze ouders vijftig jaar getrouwd en stonden we op deze feestelijke dag bij hun rivierstroom stil.

We vertelden hoe ze samen in een dorp aan de Gouwe zijn begonnen en dat ze later met mijn broer en mij naar een dorp aan de Oude Rijn en de Lek verhuisden. En hoe bijzonder het is dat zij altijd dichtbij de ander en bij ons zijn gebleven.

Verder hadden we hen wijsgemaakt dat ze later die maand een dag met mijn broer en zijn gezin zouden uitgaan, maar waarheid was dat we onze vroegere burens - die elkaar via het werk van mijn ouders onderling ook vrijwel allemaal kenden - voor een verrassingslunch bij mij thuis hadden uitgenodigd.

Wat was het fijn dat alle gasten spontaan ‘Ja we komen graag, we hebben het altijd goed met je ouders gehad’ zeiden.

Ondertussen proefde ik dat mijn ouders het toch wel moeilijk vonden dat ik, doordat ik bed gebonden ben, weer niet mee uit kon. Ik zei tegen hen dat dit natuurlijk nooit wende, maar dat het toch ook fijn was dat we altijd zo normaal mogelijk probeerden door te leven wat ze onmiddellijk beaamden. En ik benadrukte dat ze vooral van het uitje moesten genieten. ‘We drinken dan eerst even iets bij mij en trek vooral iets aan wat makkelijk zit, leuk staat en lekker loopt.’

Mijn neefs speelden het spelletje ook geweldig mee, ze schoven op de bewuste dag mijn vitrages dicht, haalden onze ouders lopend op en zeiden met een stalen gezicht tegen hen: ‘Het is ongeveer drie kwartier rijden.’

Onze ouders dachten toen ze even later bij mij aanbelden nog steeds dat ze zouden uitgaan en wisten niet wat ze zagen toen ze een blik in de huiskamer vol vroegere burens wierpen.

Mijn moeder bleef in de deuropening staan, ze sloeg haar hand voor haar mond en schoot vol en mijn vader was zo beduusd dat hij eerst nog even naar de keuken liep.

Iedereen begon spontaan ‘Lang zullen ze leven’ te zingen en elkaar

te begroeten.

Toen ik onze vroegere buurjongen een hand gaf, zei ik zomaar ineens: ‘Mag ik eens kijken of je nog altijd zulke schone handen hebt?’

En ja, ze waren nog altijd even zwart. Hij keek in zijn vrije tijd nog steeds graag onder de motorkap.

Plots waren we weer helemaal terug in de tijd en kwamen de verhalen los.

‘Ik heb op jullie gepast en je nog leren fietsen. En we kregen bij jullie thuis altijd echte limonade, en...’

Mijn broer en zijn gezin zorgden voor koffie met taart en voor een heerlijke lunch.

Een ongedwongen samenzijn met mensen die nog altijd actief betrokken zijn bij kerk, parochie en maatschappij volgde.

Na afloop deden ze mijn schuifdeuren dicht en kregen ze met z’n allen nog een rondleiding op het hoveniersbedrijf van mijn broer. Een kip zat te zonnen op de rug van een hangbuikzwijn, ze raakten niet uitgekeken.

Ik moest er weken van bijkomen, maar teer er nog op.

Dwars tegen alle dreiging op voorpagina’s en toenemend nepnieuws en cynisme in geef ik me opnieuw over aan de zon waarmee onze vroegere burens ons verrasten.

En probeer ik meer dan ooit dichtbij onze rivierstroom te blijven.

Christine van Reeuwijk

Innerlijke vrijheid

Nelson Mandela zegt na zijn jarenlange ervaring van racisme en kleine-
ring, ook in de gevangenis, dit: “Ieder mens heeft 5 vrijheden.

1. De vrijheid te zien en te horen wat hier is. En niet wat hier zou moeten zijn of was of zal zijn.

2. De vrijheid te zeggen wat men voelt en denkt en niet wat men hoort te zeggen.

3. De vrijheid te voelen wat men voelt en niet wat men zou moeten voelen.

4. De vrijheid te vragen wat men graag wil en niet altijd te wachten op toestemming om te mogen vragen.

5. De vrijheid risico’s voor zichzelf te nemen en niet alleen maar te kiezen voor veiligheid zonder zelf ooit in beweging te komen.”

En Loesje zegt hierover: “Leuk toch dat je vrijheid grenst aan die van anderen”.

Bidden en mediteren kan volgens een oude levenswijsheid helpen om bij

die innerlijke vrede te komen. Bidden en mediteren verandert niet de wereld.

Bidden en mediteren verandert de mens en geeft innerlijke vrijheid. En vanuit die innerlijke vrijheid verandert de mens de wereld.

Wanneer ik naar onze kleurrijke multiculturele en multireligieuze samenleving kijk, zijn de waarden van 3 x V belangrijk om bij die innerlijke vrijheid te komen.

* Veiligheid: daarbij hoort de waarde van respect en het afwijzen van openbare minachting en openbare belediging. Dus niet enkel zeggen wat je denkt. Het recht op vrije meningsuiting', hoe fundamenteel ook, mag nooit een op zich staande ideologie worden. Dan kan het verworden tot het recht op ongelegitimeerde belediging en minachting. Dat kan onze democratie met haar mensenrechten gewoon niet tolereren

* Veelkleurigheid: Welk democratisch maatschappijbeeld hanteren we? Het multiculturele?

Want dat zijn we door de geschiedenis heen geworden: een multiculturele democratie, geworteld in de uitgangspunten van de mensenrechten. Ook in een tolerant land hebben mensen tijd nodig om dit te accepteren en positieve mogelijkheden te herkennen om er samen werk van te kunnen maken. Wanneer we dit niet beseffen hollen we de positieve betekenis van tolerantie uit en laten het begrip ontploffen.

* Verantwoordelijkheid: In onze multiculturele samenleving leven mensen vanuit vele en verschillende levensovertuigingen en culturen. Daarin liggen veel positieve kansen voor de samenleving.

Want we laten ons motiveren en activeren op grond van hoe wij het leven beschouwen, hoe wij betekenis en waarde geven vanuit het geloof aan het leven. Geloof en levensbeschouwing zijn dan niet het doel, maar het middel om kleurrijk en in vrede samen te leven.

Wat voelt als een droom, kan werkelijkheid worden wanneer we het zaad van die innerlijke vrijheid in ons hart en gevoel zaaien. Ik vind dat Jezus dat ook deed met zijn levenshouding. En ons is beloofd dat we deze mooie zoektocht naar innerlijke vrede nooit op eigen kracht alleen hoeven te doen. God zij dank.

Corry Nicolay,

PKN predikant Kleurrijke Communicatie.

Boom in mist

De mist heeft de wereld toegevouwen
ingekort tot één voetstap zicht
waarin plots een boom opduikt
als door mij betrap in
zijn bestaan van wanhopig zoeken –
naakte armen grijpen in de lucht
deze boom
een laatste schreeuw in
de nacht van stille mist

of is ook deze werkelijkheid vernis
en wil hij mij bezwerend zeggen
dat ik niet wanhopen mag
dat er een morgen komt na deze nacht
dat in al zijn vezels lente wacht –

Oeke Kruythof